

Околности у којима су се они појавили довољно јасно објашњавају зашто је "Александар Македонски" преписан с Мехмеда II. Наиме, с грчког их је преводио познати кардинал Висарион, који је прешао из Византије у Италију после Мехмедовог освајања Константинопоља. Узгред, Висарион је на Запад донео и Птоломејев "Алмагест". Важно је да је, као што је познато, главни Висарионов циљ био организовање крсташког похода из Западне Европе у Византију с циљем преотимања Константинопоља од Турака. Подсетимо се да су у самом Константинопољу пре турског освајања постојале две партије: "турска" и "латинска"; победила је прва, али је Висарион припадао другој и хтео је реванш (в. нпр. [426]). Показује се да су, позивајући европске господаре у рат против Турака, он и други "изједначавали Турке с древним Варварима-Македонцима" [427] (можда су они и били Македонци - савремена Македонија на Балкану је смештена сувише близу Тиране, "града Тираса" = "града Турака" - напоменимо да је, према схватањима чак и из XVII века, име Турака настало од "Тираса", в. нпр. [428]). Штавише, сачуван је примерак, "преведен с грчког", Висарионове књиге о походима Александра Македонског, на чијим маргинама је Висарион својом руком уредно и детаљно црвеним мастилом бележио "паралеле" између Александрових ратова и турских похода из XV века! Фотографију те књиге, која се и до данас чува у архивама Ватиканске библиотеке, могуће је наћи у [427]. Наша хипотеза је да су књиге о походима Александра Македонског напосто написане у XV веку с политичким циљем организовања крсташког рата против Турака. Те књиге уопште од Александра Македонског нису чиниле хероја, напротив, оне су биле усмерене против његових освајања, настојале су да нагласе њихов "варварски" карактер. Тек касније, у XVII и XVIII веку, када је отпала потреба за таквом политиком, првобитни смисао дела из XV века о Александру Македонском био је заборављен, и Александар је претворен у антологијског хероја старине, ушавши у школске уџбенике. Тим пре што је у то време утемељена историјска концепција Скалигера и Петавијуса која је сву "стару Грчку" (а у стварности - Византију) сместила на само једно полуострво, њену невелику провинцију и, као последицу тога, историјску Македонију (која се уствари налазила тамо где је и сада - на Балкану) "смањила" до још мање провинције унутар те вештачке, минијатурне "Грчке", и тако "Македонце" супротставила "Турцима". Али, као што се види из [427], у XV веку су још добро знали да Турци потичу с Балкана, одатле одакле и Македонци. Међу Турцима који су освајали Константинопољ свакако је било и много Македонаца. Можда је и сам Мехмед II био Македонац, и нису га случајно представили као Александра "Македонског".

У "Тамерлану" постоји и трећи знатно слабији слој, померен навише из XI века. Лик "великог цара" Константина Великог = Алексија Комнина у арапској историјској литератури се одразио као лик легендарног оснивача Монголске империје Џингис-кана. Као што су у средњовековној Европи (у том смислу и у Русији) сви наследни господари водили порекло од Августа (тј. Константина Великог = Алексија Комнина), тако су и на Истоку сви канови обавезно морали да буду потомци "Џингис-кана" - тог истог Августа (он је напосто у арапским изворима био познат под другим именом). При 300-годишњем померању Алексије Комнин се поклапа с Тамерланом, што је по свој прилици и довело до њиховог